

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΤΖΕΒΙΤΩΝ.

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2013, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν εἰς τήν Ἱεράν αὐτῶν Μονήν, ἥτοι τοῦ Χοτζεβίτου, ἐξ ἧς καί φέρουν οὗτοι τό ὄνομα αὐτῶν.

Ἡ Μονή αὕτη εὑρίσκεται εἰς κοιλάδα, δημιουργουμένην ὑπό τοῦ Χειμάρρου Χωρήβ πρό τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τήν πόλιν τῆς Ἱεριχοῦς.

Ἡ μονή αὕτη εἶχε Ναόν ἀφιερωμένον εἰς τό Γενέθλιον τῆς θεοτόκου ἀπό τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος καί ἤσκοῦντο εἰς αὐτήν ἀσκηταί οἱ: Πρῶμος, Αἴας, Ζήνων, Γαναῖος. Ἐκτοτε συνεχίσθη ἡ μοναχική ζωή εἰς τήν Μονήν ταύτην καί εἰς τά πέριξ αὐτῆς μέ πολλούς ἀσκητάς καί μέ ὠρισμένας διακοπάς, λόγω ἐπιδρομῶν, ὡς αὐτῆς τῶν Περσῶν, τό 614 μ.Χ.

Εἰς τήν κτιριακήν ἀνακαίνισιν τῆς Μονῆς καί τήν ἀναγέννησιν καί ἄνθησιν τῆς μοναστικῆς ζωῆς εἰς αὐτήν διεδραμάτισε σημαντικώτατον ρόλον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐλθών εἰς τήν Μονήν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης τόν 5^{ον} αἰῶνα καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐλθών ἐκ Κύπρου μετά τήν Περσικήν εἰσβολήν, τό 614 μ.Χ., δι' ὃ καί ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς, ἥτοι Μονή τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν, εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα.

Μετά τήν ἡγουμενείαν τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ π. Ἄντωνίου, εὐρόντος τόν θάνατον ἐκ λίθων πεσόντων ἐπ' αὐτόν ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἀνακαινίσεως, τοῦ π. Γερμανοῦ δολοφονηθέντος ἀνοσίως καί τοῦ πατρός Χρυσοστόμου τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ἔχει ἀναλάβει τήν Μονήν, ὡς Καθηγούμενος μετά Συνοδείας, ὁ π. Κωνσταντῖνος Περματζῆς.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπιτελῶν ἀξιόλογον ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τήν Μονήν ὑπεδέχθη τόν Μακαριώτατον τιμήσαντα μέ τήν παρουσίαν Αὐτοῦ τήν Μονήν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μετά μεγίστης συγκινήσεως, χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως Σᾶς ὑποδεχόμεθα στήν ἱερά, σεβασμία καί ἱστορική Λαύρα τοῦ Χοτζεβᾶ. Διπλός πανηγυρισμός σήμερα. Πρωτίστως διά τήν ἐόρτιον καί πανίερρον μνήμην τῶν Ἁγίων καί θαυματουργῶν αὐτῆς κτιτόρων, Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν, οἱ ὁποῖοι σκέπουν τήν ἱερά αὐτή Μονή ἐπί δεκαπέντε καί πλέον αἰῶνες.

Ἐπιπροσθέτως ἀγάλλεται ἡ Μονή μας καί φθέγγεται σέ ἦχο ἐορτάσιμο τό «ὠσσανά» ἐπί τῇ παρουσίᾳ Ὑμῶν, Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὁ Ὅποιος, ὡς πρός τόν θεσμόν, ἴστασθε εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ.

Ὡς πρός τήν ποιμαντική καί Πατριαρχική Ὑμῶν πορεία μᾶς συγκινεῖτε, μᾶς ἐμπνέετε μέ τό παράδειγμά Σας, γενόμενος πρότυπο ὄλων τῶν Ἁγιοταφίτων, συμπροσευχόμενος ἀνελλιπῶς στίς καθημερινές ἀκολουθίες. Στό αὐτό πνεῦμα τῆς Ὑμετέρας ἀγάπης πρός τήν Λειτουργική ζωή ἐντάσσεται καί τό ζωντανό ἐνδιαφέρον

για τήν ἐπάνδρωση ὄλων τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὥστε νά τελεῖται καθημερινῶς ἡ θεία Λειτουργία.

Μᾶς ὑποδεικνύετε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν Πατερική διδασκαλία, ὅτι ἡ ζωή κάθε Χριστιανοῦ καί ἰδιαίτερα τοῦ μοναχοῦ, ὀφείλει καί πρέπει νά ἔχη ὡς κέντρο τήν Ἁγία Τράπεζα. Σκεπτόμενος τοιουτοτρόπως καί περιβάλλον τῆς Ἱερῆς Μονῆς μέ ἀγάπη καί στοργή, ὅπως ἀκριβῶς καί τῆ Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ, ὀρθοτομεῖτε καί ἀναγνωρίζετε στό μοναχισμό τόν προφητικό, ἀποστολικό καί μαρτυρικό του χαρακτήρα.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, τόσο ἐγώ, ὡς ἡγούμενος, ὅσον καί οἱ σύν ἐμοί ἀδελφοί, εὐγνωμῶνως Σας εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἐμπιστοσύνη, ἀγάπη καί στοργή, μέ τήν ὁποία μᾶς περιβάλετε Ὑμεῖς προσωπικῶς, ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί. Εὐχαριστοῦμε, διότι μας ἐμπιστευτήκατε νά γίνουμε διάδοχοι Ἁγίων, διάδοχοι Μαρτύρων, διάδοχοι Ὁσίων καί ἀγωνιστῶν τοῦ πνεύματος.

Ἀναλογιζόμενοι αὐτή τήν πνευματική κληρονομιά, αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι, ἀλλά εὐελπιστοῦμε στίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς δείχνουν συχνά μέ θαύματα ζωντανή καί ἔντονη τήν παρουσία τους. Στηριζόμαστε ἐπίσης στίς Πατρικές καί Πατριαρχικές Ὑμῶν εὐχές καί εὐλογίες, ὥστε νά φανοῦμε ἄξιοι πνευματικοί σκυταλοδρόμοι.

Μακαριώτατε, ἐκ βάθους καρδίας καί μεθ' υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως ἀναφωνοῦμε τό ὡς εὖ παρέστητε καί εὐχόμεθα καλή ἀγρυπνία.

Εἰς τήν ἐν λόγῳ Μονήν ἐτελέσθη κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἡ ὀλονύκτιος ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Τον θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὡς ἔπεται:

«Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα ἅπαν, μετερχομένην ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὁσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε. Διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετά σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τους αἰῶνας», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡύγασεν ἡμῖν ἡμέρα σωτήριος ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος φανέρωσις ἐν τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου βαπτισθέντος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπέστη δέ ἐν ταυτῷ καί ἡ θεοφεγγής τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου σεβάσμιος ἑορτή.

Ἡ ἱερά Μονή τοῦ Χοζεβᾶ συναποτελεῖ μετά τῶν ἄλλων Μονῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τήν πνευματικήν ὄασιν, ἔνθα ἡ φωνή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἡ βοήσασα ἐν τῇ ἐρήμῳ οὐχί μόνον ἠκούσθη, ἀλλά ἔλαβε σάρκα καί ὅσα ἐν τοῖς

μεγάλους άσκητικοίς άγώσι τών πιστών μαθητών του Χριστου και τών τελείων μιμητών του κήρυκος της μετανοίας, δηλονότι Ιωάννου του Βαπτιστου.

Μεταξύ τών άσκητών της έρήμου ταύτης του Ιορδάνου διακρίνεται και ό σήμερα τιμώμενος υπό της Εκκλησίας Ιεροσολύμων Άγιος Γεώργιος ό Χοζεβίτης, ό έκ της μεγαλονήσου Κύπρου καταγόμενος.

Ύντως, άγαπητοί μου άδελφοί, ή Μονή του Χοζεβã ως λέγει και ό μελωδός αυτού εΰρεν τόν Γεώργιον «κανόνα και άκριβέστατον παράδειγμα έναρέτων πράξεων και εΐδος όσίων καύχημα». Και τουτο διότι, κατά τόν ύμνωδόν και πάλιν,

«άπασαν τρυφήν του βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διά τήν ούράνιον τρυφήν και δόξαν, σκληραγωγία γάρ σύ τών παθών έσπούδασας, σβέσαι τήν κάμινον και πολλοίς σου δάκρυσι, Γεώργιε, μοναζόντων σεμνόν έγκαλλώπισμα».

Η ούράνιος τρυφή και δόξα, τήν όποιαν έπεζήτησεν ό Άγιος Γεώργιος δέν εΐναι άλλη από τήν έν Χριστώ αναγέννησιν. Τήν του Αγίου Πνεύματος του Χριστου αναγέννησιν ώδοποίησεν ήμιν ό αναμάρτητος Ιησοϋς Χριστός κατά τόν άγιασμόν της φύσεως τών υδάτων έν τῷ Ιορδάνη ποταμῷ, έγκαινιάσας οϋτω τήν άποκατάστασιν ήμῶν προς τήν πρώτην έλευθερίαν.

Αυτήν άκριβώς τήν πρώτην έλευθερίαν, δηλονότι τήν του νέου Αδάμ, του Χριστου, έζηλωσεν ό Όσιος ήμῶν Γεώργιος, ό όποιος ως άλλον πρόβατον προέδραμεν εις τό σημείον τουτέστιν τό μοναστήριον του Χοζεβã ως λέγει ό ύμνωδός: «ως πρόβατον Χοζεβã τῷ σεμνείῳ προσέδραμες τῆ δέ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος προς Έδέμ ιθύνεις τά αυτῷ προσηκούμενα πρόβατα».

Εις τό ιερόν τουτον σεμνεϊον του Χοζεβã μᾶς συνήγαγε σήμερα ή σεβάσμιος έορτή του Όσιου Γεωργίου μετά πάντων τών ένθάδε άσκησάντων όσίων Πατέρων ως του Ιωάννου του Χοζεβίτου και Ιωάννου του συγχρόνου ήμιν Χοζεβίτου, του έκ Ρουμανίας, οϋτινος τό εϋωδιάζον σκήνωμα καταδεικνύει κατά τρόπον άσφαλή και βέβαιον, όρωμένην και άπτομένην τήν πρώτην έν Χριστώ έλευθερίαν, ήν και οϋτως έπέτυχεν.

Τό μυστήριον της έκ τών άγνῶν αιμάτων της άειπαρθένου Μαρίας ένσαρκώσεως του θεου Λόγου έν Βηθλεέμ, τό όποιον έπεσφραγίσθη διά του μυστηρίου του Βαπτίσματος του Χριστου έν τῷ Ιορδάνη ποταμῷ άποτελεϊ γεγονός ιστορικόν έν ταυτῷ δε και ύπερφυές.

Ιδού τί λέγει ό Συναξαριστής της Εκκλησίας μας: «Αυτός γάρ ό Λόγος τόν παλαιόν Αδάμ ένδυσάμενος και πάντα τά νόμιμα έκτελέσας, και προς τόν μέγαν Ιωάννην τόν Προφήτην παραγίνεται, ίνα βαπτισθῆ, ός και διεκώλυεν αυτόν λέγων: έγώ χρειαν έχω υπό Σου βαπτισθῆναι και Σύ έρχη προς με. Έπει δε τό, Άφες ἄρτι προς του Κυρίου ακήκοε και πάσης δικαιοσύνης πλήρωμα εΐναι τό Βάπτισμα έγνωκεν, αφήσιν αυτόν. Και βαπτισθείς ό Χριστός, πᾶσαν μέν τήν φύσιν τών υδάτων ήγίασε, πᾶσαν δέ άμαρτίαν τών ανθρώπων ένθάψας τοίς ρείθροις του Ιορδάνου, ευθύς άνέβη από του υδατος και τόν παλαιωθέντα ταίς άμαρτίαις άνθρωπον ανακαινίσας και αναπλάσας ούρανῶν Βασιλείαν αυτῷ έχάρισατο».

Νά λοιπόν, διατί ό Απόστολος Παϋλος κηρύττει εις τούς βαπτισθέντας πιστούς της Εκκλησίας: «ότι όσοι έβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησοϋν, εις τόν θάνατον Αυτου έβαπτίσθημεν» και άλλαχοϋ παραγγέλλει λέγων: «Όσοι γάρ εις Χριστόν

ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27).

Εἰς τοῦτο τό βάπτισμα, τό δι' ὕδατος καί Πνεύματος Ἁγίου, τουτέστι εἰς τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεώργιος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ καί ἐρημικῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

Καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ βαπτισθέντες εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί σφραγισθέντες τῇ δωρεᾷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν τόν Χριστόν καί νά οἰκειοποιηθῶμεν τόν θάνατον Αὐτοῦ. Ὁ δέ θάνατος οὗτος τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν βασιλείαν Αὐτοῦ, εἰς τήν ὁποίαν εὔρηκε ἀνάπαυσιν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καί πάντες οἱ συνασκηταί αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός:

«Εὔρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, παμμάκαρ, τῶν ἀμετρήτων τόν Παράδεισον, ὄνπερ προητοίμασε τοῖς Αὐτοῦ παθήμασιν ἀπό ψυχῆς ὁ Κύριος κοινόν βασίλειον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως. Ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τους αἰῶνας, Ἄμήν».

Ἴκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Γεώργιον, ὅπως καί ἡμεῖς ἀξιωθῶμεν διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ Βαπτίσματος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἄμήν».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος μετά τῶν ὑπ' αὐτόν ἀσκουμένων πατέρων, παρέθεσε φιλόξενον τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί πάντας τούς τιμήσαντας μέ τήν συμμετοχήν αὐτῶν εὐσεβεῖς προσκυνητάς καί ἑορταστάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/GdF53uiD500>

ngg_shortcode_0_placeholder